

Eindverslag der Commissie van Rapporteurs over het wetsontwerp n°. 101.

EINDVERSLAG DER COMMISSIE VAN RAPPORTEURS
over het ontwerp van wet tot naturalisatie van HERMANN
JOSEF FERDINAND ALOJSIUS HUBERTUS MARIA ANNA
WOLFF METTERNICH (n°. 118). (101)

Nadat het Voorloopig Verslag der Commissie aan de Regeering was medegedeeld, is van haar ontvangen de navolgende

MEMORIE VAN ANTWOORD.

De in het Voorloopig Verslag gestelde vraag heeft den ondergeteekende aanleiding gegeven tot het inwinnen van nadere ambtsberichten bij den Procureur-Generaal bij het Gerechtshof te 's-Hertogenbosch en de tot diens ressort behorende autoriteiten. Ook zijn door den Minister van Buitenlandsche Zaken inlichtingen gevraagd aan den Nederlandschen Gezant te Berlijn nopens de gedragingen van verzoeker, ten tijde, dat deze te Berlijn optrad als hoofd eener afdeling marine-soldaten. Bedoelde nadere ambtsberichten, alsmede een uitvoerig schrijven van den Nederlandschen Gezant te Berlijn, met twee bijlagen, worden hierbij overgelegd¹⁾.

Uit een en ander zal blijken, welke bloot feitelijke grondslag aanwezig is, zal tevens blijken, dat de door den steller der vraag gebezigde qualificaties en gemaakte gevolgtrekkingen daarnaast liggen. Door meerdere organen van de Nederlandsche pers is bereids eene rectificatie gegeven. Thans volge de ambtelijke uiteenzetting.

Volgens de mededeelingen van den Nederlandschen Gezant te Berlijn heeft de verzoeker, die tijdens de bezetting van België, als Pruisisch officier ook te Brussel is geweest, later in het begin der revolutie, door omstandigheden, tijdelijk aan het hoofd van eene troep der revolutionnaire marinesoldaten gestaan. Ten opzichte van dit feit oordeelt de Gezant, die destijds zelf te Berlijn vertoefde, dat adressant geen verwijten treffen en dat hij in tegendeel den dank verdient van allen, die gesteld waren op de handhaving van orde. Op verzoek van zijne superieuren heeft de betrokkene, die werkzaam was aan het Ministerie van Buitenlandsche Zaken en in hooge mate slag heeft met menschen om te gaan zijn invloed op de revolutionnaires gebruikt, om het Ministerie voor wanordelikheden te vrijwaren. Toen het verzoeker gelukt was niet alleen in het Ministerie, maar ook in de „Reichskanzlei“ de orde te herstellen, werd hem door den inmiddels opgetreden Rijks-President, den heer EBERT, het commando opgedragen over de mariniers, die hij, om ze uit de buurt van de Wilhelmstrasse te verwijderen, leidde naar de Koninklijke stallen. Daar bleef hij met zijn troep eenigen tijd, en het is aan zijn invloed te danken, dat eene plundering van het Keizerlijk Paleis werd voorkomen. Met de hulp zijner mariniers gelukte het hem eenige daar binnen gedrongen benden van plundersaars, bestaande uit de laagste elementen der hoofdstad, te verwijderen en er de orde te handhaven. De verzoeker heeft toen groote diensten bewezen, oordeelt de Nederlandsche gezant. Dat hij om zijn doel te bereiken een schijn van kameraadschap en solidariteit met zijne ondergeschikten moest op zich nemen, is begrijpelijk. Daarin ligt voor den Gezant de verklaring van de photographie, waarvan sprake is in het Voorloopig Verslag. Blijkens mededeeling van den verzoeker zelf zijn photographieën met onderschrift gepubliceerd zonder zijn verlof, doch kon hij zich in die dagen daartegen niet verzetten, op straffe van als verdacht te worden aangewezen en zijne leidende plaats te verliezen.

Naar aanleiding van de vraag, hoe het mogelijk is, dat deze verzoeker den bij de wet voorgeschreven tijd van vijf jaren in Nederland zou hebben gewoond, zij verwezen naar het bericht van den burgemeester van Swalmen van 5 December 1921, waarin wordt vermeld, dat belanghebbende van af einde November 1910 aldaar wettiglijk woonplaats heeft, sedert voortdurend in de bevolkingsregisters is ingeschreven

gebleven en daar jaarlijks alle gemeente- evenals ook de personeele en andere Rijksbelastingen heeft betaald. In 1914 werd hij voor den Duitschen krijgsveld opgeroepen, doch bracht zijne verloven steeds op het hem in eigendom toebehoorend kasteel Hillenrath door, alwaar zijne huishouding was gebleven. Blijkens bericht van voornoemden burgemeester van 15 September 1919 heeft de verzoeker na den wapenstilstand (einde 1918), derhalve thans ruim drie jaren geleden, weder voor goed zijn duurzaam feitelijk verblijf op Hillenrath gevestigd.

Uit het voorafgaande blijkt, dat adressant van af einde 1910 wettiglijk hier te lande heeft gewoond, dat alhier steeds is gebleven de zetel van zijne belangen en van zijn vermogen, dat hij alleen gedurende de oorlogsjaren door verplichten krijgsdienst daarvan meestal feitelijk verwijderd is geweest en dat sedert ruim de drie laatste jaren zijn wettelijke woonplaats en feitelijk verblijf in den regel samenvallen. Mitsdien voldoet de verzoeker aan het vereischte van artikel 3, vierde lid, onder 2°, van de wet op het Nederlandschap en het Ingezetenschap, zoo naar de letter als naar den geest.

Ten slotte zij vermeld, dat de verzoeker heeft medegedeeld, dat in den tijd, dat de fronttroepen Berlijn naderden, de geest onder zijne marinesoldaten steeds slechter werd, dat zijn leven herhaaldelijk in gevaar kwam en dat hij daarop slechts door uitwijken naar Nederland zich heeft kunnen redden. Na het vertrek van den verzoeker is de marinedivisie naar de extremen overgelopen.

De ondergeteekende is van oordeel, dat de conclusie in het Voorloopig Verslag, dat iemand, die binnen zoo korten tijd van keizerlijk officier verandert in Spartacist en thans verlangt Nederlander te worden, geen gewenscht Nederlandsch burger is en dat diens naturalisatieverzoek behoort te worden afgewezen, ten aanzien van verzoeker naast de feiten ligt en dus niet kan worden aanvaard.

Tegenover die conclusie staat het bereids hiervoren aangehaald zaakkundig oordeel van den Gezant te Berlijn, dat verzoeker den dank verdient van allen, die gesteld waren op de handhaving van orde en daaraan paart zich de slotbeschouwing van den Gezant, dat de personen, die het meest bevoegd zijn over het optreden van verzoeker METTERNICH te oordeelen, het er over eens zijn, dat hem niet alleen geen verwijt treft, maar dat hem zelfs dank toekomt voor zijne zelfopoffering in bijzonder moeilijke dagen.

Onder deze omstandigheden is de ondergeteekende van meening, dat de verzoeker is een voor Nederland alleszins gewenscht Staatsburger en is het hem aangenaam diens verzoek om naturalisatie ter inwilliging voor te dragen.

De Minister van Justitie,

HEEMSKERK.

De Commissie van Rapporteurs heeft gemeend met de mededeeling van dit antwoord aan de Vergadering haar Eindverslag te kunnen sluiten.

Vastgesteld 3 Februari 1922.

VAN HOUTEN.
SMEENGE.
FOKKER.
VAN LAMSCHOT.
BLOMJOUS.

¹⁾ Deze stukken zijn ter griffie nedergelegd, ter inzage van de leden.